

Het centrale plein en het paviljoen vormen het kloppende hart van de wijk.

Een gezellige boel

SAMENLEVEN MET JE BUREN, EN TOCH PRIVACY: DAT IS COHOUSING

Het is samenwonen, maar dan anders: je koopt een stuk grond met een groep en bouwt er huizen en gemeenschappelijke ruimtes op. Wij bezochten zo'n project in de buurt van Gent.

Omdat er geen afsluitingen zijn, lijkt het domein één groot park met paadjes die tussen de huizen kronkelen.

Goede afspraken maken is dé basis van het cohousingsucces

Collectief wonen is aan het doorbreken. Niet zo verwonderlijk, want het is misschien wel hét antwoord op de stijgende huizenprijzen en het groeiende tekort aan bouwgrond. Er bestaan veel vormen van collectief wonen en altijd wordt er wel iets gedeeld, al is het maar de tuin. Cohousing gaat daarin verder, maar er wordt enorm op gelet dat de bewoners dezelfde privacy hebben als eigenaars van een traditioneel huis.

In het Oost-Vlaamse **Vinderhoutte**, vlak bij Gent, werd in 2009 de eerste steen van een van de eerste projecten gelegd. Een groep mensen had er een grond van 1,2 hectare gekocht. Hoewel ze elkaar voordien niet kenden, beslisten ze toch om samen te bouwen en te leven. Dat doen ze vandaag nog steeds, in een miniwijk die bestaat uit achttien huizen met centraal een plein en een paviljoen dat het kloppende hart vormt. Het werd door de bewoners zelf gebouwd, voor een deel met het geld dat ze bespaarden door alle materialen gezamenlijk aan te kopen en door in zee te gaan met dezelfde aannemers. In het paviljoen wordt er één keer per week samen gegeten, worden vergaderingen en activiteiten georganiseerd, spelen de kinderen, is er een thuiswerkplek, zijn er logeerkamers...

Naast de gemeenschappelijke delen heeft iedere bewoner zijn eigen huis, terras en tuintje. Auto's mogen enkel laden en lossen aan de voordeur en moeten dan naar de parking naast de inrit van het domein. De traditionele straten van een verkaveling ontbreken hier, net als hoge omheiningen tussen de huizen. Je krijgt hier eigenlijk eerder een 'parkge-

voel', met rond de huizen allemaal wandelpaadjes. Hét paradijs voor kinderen, denken wij dan, waar ze naar hartenlust samen kunnen spelen. Klopt, al moeten ze soms ook taakjes uitvoeren. Net zoals de volwassenen. Wie precies wat doet, wordt bepaald tijdens de maandelijkse vergadering. De voorstellen die op tafel komen, zijn van tevoren uitgewerkt door afzonderlijke teams met elk hun eigen verantwoordelijkheid. Op de algemene vergadering beslist de groep dan in consensus over alles. Dat gaat ook over allerlei aankopen: dagelijkse dingen zoals het keukengerei of voetbaldoelen voor de kinderen, maar ook uitzonderlijke investeringen zoals een elektrische auto om te delen. Om als groep goed te kunnen functioneren, moet iedereen wel wat discipline aan de dag leggen. En als je het moeilijk hebt met regels volgen, hoor je in zo'n cohousingproject ook niet meteen thuis. Want hier geldt meer dan waar ook: alleen goede afspraken maken goede vrienden.

Meer info over cohousen: www.cohousingprojects.be

WIE WORDT DE NIEUWE BUUR?

Het project in Vinderhoutte doet het zo goed dat het zelfs uitgebreid wordt. Binnenkort worden er twee nieuwe huizen gebouwd. Eentje is er al verkocht, maar het andere zoekt nog nieuwe bewoners. Heb je interesse? Neem een kijkje op www.cohousingvinderhoutte.be. Je komt er ook meer te weten over de werking van de groep.

Veerle en haar man ruilden hun ruime villa voor het cohousingproject. Hier zijn ze een beetje de oma en opa van de miniwijk.

Geen rondslingerende jassen in het paviljoen. Kan ook moeilijk anders, met zo'n kapstok met Playmobilfiguurtjes!

Feest! Met ruim zestig bewoners wordt er dikwijls het glas geheven op de verjaardag van iemand.

De bewoners: daarom is hier wonen zo fijn!

Alex en Veerle hadden het graag al veel eerder gedaan

Alex en Veerle verkochten hun villa wat verderop. Die was te groot geworden toen de kinderen het huis uit waren en en het onderhoud woog ook steeds zwaarder. In het cohousing-project in Vinderhoutte zijn ze een beetje de opa en oma van de miniwijk. Ze bekommeren zich om de kinderen en iedereen klopt bij hen

“Iedereen springt bij waar het nodig is. Een beetje zoals in een gezellig dorp”

aan voor raad. “Het leven hier is vergelijkbaar met dat van een gezellig dorp. Hoewel iedereen anders is, hebben we respect voor elkaar en proberen we bij te springen waar nodig. Dat is een geruststellende gedachte voor als we een dagje ouder worden. De kans op vereenzaming is hier klein”, vertelt het koppel. “Onze omgeving stond in het begin sceptisch tegenover onze beslissing, maar we lieten ons niet van de wijs brengen. Had het gekund, dan we hadden dit twintig jaar eerder gedaan. Mensen die ook in een cohousingproject willen stappen, moeten we wel waarschuwen: je moet houden van vergaderen. Soms duurt het lang voor er een beslissing genomen wordt, want die moet door iedereen goedgekeurd worden. Dat is wel even wennen.”

Caroline en Stijn willen nooit meer terug naar een traditionele woning

Caroline en Stijn dachten er ooit aan om een grote woning met een bevriend koppel te kopen, maar dat plan stierf een stille dood. Vandaag wonen ze met diezelfde vrienden in Vinderhoutte. Ze hebben het hier erg naar hun zin, samen met hun kinderen Siel

“Het is hier een echt paradijs, zowel voor de kinderen als voor de volwassenen”

en Winnen. “Voor hen is het fantastisch. Ze komen thuis van school en kunnen altijd bij iemand terecht als wij er niet zijn en ze hebben steeds een vriendje om te spelen. Ze groeien zorgeloos op in een groene omgeving”, vertellen ze. “Ook voor volwassenen is dit het paradijs, maar je mag niet vergeten dat we er hard voor werken. Alles wat we al gerealiseerd hebben, is het resultaat van de inspanning van een grote groep mensen. Zonder inzet en toewijding kan onze wijk niet bestaan. Solidariteit is al even belangrijk. Als je om een grondige reden een tijdje niet kunt deelnemen aan het groepsgebeuren, mag je een time-out van zes maanden vragen zonder dat iemand je iets kwalijk neemt. Caroline maakt daar nu gebruik van tijdens de opstart van haar zaak als keramiste (www.caro-k.be). Als steun vanuit de groep kan dat tellen.”

De gemeenschappelijke tuin is één groot speelterrein voor de kinderen. Ze beleven hier een zorgeloze jeugd.

DIT DELEN ZE ALLEMAAL

- Wasruimte • Paviljoen voor 50 mensen met keuken, eet- en zit-hoek, thuiswerkplek, muziekruimte en logeerkamers • Grasmaaier
- Elektrische auto • Tuin- en werk-materiaal • Speelgoed en fietsjes
- Sauna • Werkruimte
- Abonnementen op magazines en tv-pakketten • Centraal plein
- Groentetuin, fruitbomen...

OOK SAMEN HUREN ZIT IN DE LIFT

Het laatste jaar is ook samen huren aan een flinke opmars bezig, vooral bij jongeren. Ze huren in groep een huis of appartement en hebben alleen een eigen slaapkamer. Ze doen het voor het sociale contact, maar ook voor het geld. Voor sommigen is het de enige manier om betaalbaar in de stad te kunnen wonen, anderen kunnen zo al wat geld opzij zetten om later een flat of huis te kopen.

Meer info: www.woningdelen.be, www.samenhuizen.be

Hier hebben de kinderen altijd vriendjes om mee te spelen

Kiki droomde als kind al van cohousing

Hoewel cohousing toen nog niet bestond, schreef Kiki (51) in haar opstellen op school al over deze woonvorm. "Ik heb nooit begrepen waarom drie burens elk hun eigen grasmachine moeten hebben en's avonds elk hun eigen potje moeten koken. Die massaconsumptie is toch voor niets nodig? Delen is zoveel duurzamer en ecologischer", vertelt ze. Ze wilde zo graag deel uitmaken van

"Ik ben blij dat ik me hier opnieuw nuttig kan maken, door te babysitten of zo"

een cohousingproject dat ze er maar liefst 100 kilometer voor verhuisde. "In Vlaams-rabant, waar ik vandaan kom, raakte cohousing in die tijd maar moeilijk van de grond. Er zijn veel dromers, maar weinig doeners. In Vinderhoutte waren de juiste mensen met de juiste vaardigheden wel aanwezig. Mijn verwachtingen zijn dan ook helemaal ingelost." Ze vervolgt: "Ik ben ook heel blij met de vele contacten. Als alleenstaande met ziekteverlof was mijn wereld heel klein geworden. Hier maak ik elke dag een babbeltje en kan ik me opnieuw nuttig maken. Door te babysitten bijvoorbeeld, want er zijn meer dan genoeg kinderen. Soms maken ze best veel lawaai en dan trek ik me even terug, maar ik zou al die animo al niet meer kunnen missen."

Katleen en Mike wilden een inspirerende omgeving voor hun kinderen

"We hadden schrik dat we als gezin met twee jonge kindjes te veel op onszelf zouden terugplooiën en te weinig invloeden zouden opdoen van buitenaf. Hier vind je net het tegenovergestelde", zeggen Katleen en Mike. "Zowel wij als onze zonen Vicco en Quinn worden op allerlei vlakken geïnspireerd. We zijn bijvoorbeeld niet muzikaal aangelegd, maar komen nu wel meer in contact met

"Voor onze zonen is het de normaalste zaak van de wereld om overleg te plegen"

overleg te plegen. Door met andere mensen samen te leven, krijgen ze die belangrijke waarden als vanzelf mee." Iedereen springt bij en dat maakt het fijn wonen in Vinderhoutte. "We hebben bijna nog nooit een babysitter van buitenaf nodig gehad. Zelf let ik elke dinsdag na school op de buurjongen en zijn zusje. Er loopt hier altijd wel iemand rond", lacht Katleen. "Af en toe willen Mike en ik eens iets met ons viertjes doen. Dan moeten we erop uit trekken en de kindjes duidelijk maken dat het ook eens zonder vriendjes mag zijn."

Katleen en Mike kozen voor cohousing omdat ze bang waren dat ze zich als gezin te veel op zichzelf zouden terugplooiën.

Tekst: Björn Coocuyt • Foto's: Maarten De Bouw

Privacy is belangrijk bij collectief wonen. Iedereen heeft een eigen tuintje en terras.